

OVERAL LANGS VLAAMSE WEGEN ...

“Overal langs Vlaamse wegen ... komt men u, Maria, tegen”. Het is een tekststukje uit een oud Marialied*. In een moderne versie zou het, een beetje oneerbiedig, als volgt kunnen klinken: “Overal langs Vlaamse wegen komt men auto’s, vrachtwagens, camionettes, klassieke fietsen, elektrische fietsen, sportfietsen, bakfietsen, ligfietsen, bromfietsen, speed pedelecs, gravel bikes, segways, elektrische steps, skates en ja, ook voetgangers tegen.”

We leven in een klein land met teveel mensen en een ondermaatse ruimtelijke ordening. Het allegaartje aan vervoersmiddelen maakt het er niet beter op. Voegen we daar nog de verkeersregels aan toe die voortdurend achterhaald worden door de realiteit. Is het dan verwonderlijk dat het zo vaak in het honderd loopt?

Zelfs op wandelwegen en in natuurgebieden draait het vierkant. Sportfietzers en all terrain bikers verstoren er de rust van wandelaars. Vanuit het andere perspectief bekeken hinderen de wandelaars de fietsers om er voluit voor te gaan.

Gemengd verkeer, verwarrende signalisatie, individuen die er de kantjes aflopen - of afrijden -, het leidt tot gevaarlijke toestanden en conflictsituaties.

Zelf behoor ik als weggebruiker tot meer dan één categorie. Ik ben voetganger, wandelaar, fietser (niet elektrisch) en autobestuurder. Die verschillende posities in het verkeer helpen me om het gedrag van anderen beter te begrijpen en in te schatten.

Dat belet echter niet dat ergernis en stress me overvallen. Als wandelaar met hond heb ik er een hekel aan om opzij te moeten gaan voor fietsers. Als voetganger ben ik beducht voor de speed pedelecs die je haast niet ziet en hoort aankomen omdat ze zo snel en stil zijn. Als fietser ben ik dubbel voorzichtig uit angst om plots hard te moeten remmen voor een hindernis. Ik merk dat ik met het ouder worden voorzichtiger en trager wordt in het verkeer. We moeten de straat immers delen met iedereen en daar zijn zowel respectvolle en hoffelijke gebruikers bij als nietsontziende snelheidsduivels.

Het gaat allemaal een pak sneller dan vroeger en het verandert nog voortdurend. Onze geliefde stad ondergaat een grote metamorfose en ik merk dat jongeren zich gezwind aanpassen. Voor onze generatie duurt het allicht wat langer om vertrouwd te worden met de tangent en met de nieuw aangelegde fietspaden, die overigens comfortabel en veilig zijn.

Op het moment dat ik dit schrijf lijkt Mechelen wel een semi-versterkte burcht. Vanuit bepaalde richtingen is het een huzarenstukje om de stad te bereiken, terwijl ook in de binnenstad alles vastloopt. Een betere coördinatie van de werfactiviteiten in Mechelen en wijde omgeving is dringend nodig.

We zullen de hinder en de onvermijdelijke kinderziekten er de komende jaren moeten bijnemen, in de hoop dat het nieuwe Mechelen een veiligere en groenere versie zal worden van onze mooie historische thuisstad.

Laten we er vooral ons goed humeur niet bij verliezen. Los van alle chaos: hier en daar kom je Maria nog tegen, in een kapelletje of zomaar aan een gevel of een boom. Wat mij betreft, ik hoop dat ze nooit verdwijnt.

Mieke

**Marialied: ‘Liefde gaf u duizend namen’*